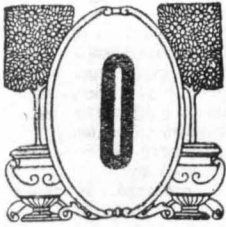

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
μέγας δούξ σπάθιξε μιά στιγμή σάν χα-
μένος, βλέποντας ότι είχε αποκαλυφθεί
το πραγματικό όνομά του κι έγινε κα-
τάχλιμος.

«Η Πρίσκα ανέτηληθη άμέσως την
παράχη του και τού ειπε :

— «Ω, μὴν ταράζεσαι, πολυαγαπημένο
μου! Σέ λικετέω! «Ω! γιατί ξηνες τό-
σο χλωμός, επειδή διάβασα τ' όνομά σου
κάτω άπ' τή λατρεμένη μου εικόνα σου;

Μά τί σημασία έχει αυτό γιά σένα; Τί σημασία έχει αυτό γιά μέ-
να; Σέ φωτάω. «Η μάλλον όχι... Δέν σε φωτάω τίποτε... Δέν θέλω
νά μάθω τίποτε... Τό άληθινό σου όνομα γιά μένα, τό μόνο όνομά
σου, άκούς; είν' εκείνο μέ τό όποιο σέ γνώρισα, έκεινο τό όποιο
τά χείλη μου έπρόφεραν γιά πρώτη φορά. Πέτρος μου πολυαγαπη-
μένε...»

Και καθώς μιλούσε έτσι, τόν ξεφογγε στην μισή καρδιά της,
στην καρδιά αυτή που είχε δοθεί γιά πάντα σ' αυτόν τόν όποιο δέν
γνώριζε καθόλου και μέ τόν όποιο είχε ένώσει την τύχη της, επειδή
τόν ειχε δει δυστυχημένο.

— «Ω! αγαπημένο μου, ξεκαλοήθηκε ή Πρίσκα. Δέν ξέρω καθό-
λου τόν 'Ιβάν Αντρέγιεβιτς. Τι θα πη 'Ιβάν Αντρέγιεβιτς; Τι
σημασία έχουν γιά μένα όλα τά ρωσικά όνόματά σας; Δέν μου
λένε τίποτε και δέν τά φωτάω τίποτε. Μουάζουν δια μεταξύ τους.

Τί σημασία μπορεί νάχη γιά μένα
τό ότι είσαι γιός του 'Αντρέα κι
ότι ο πατέρας σου σ' αποκαλούσε
'Ιβάν; Εγώ σ' αποκαλώ Πέτρο.
Αυτό είν' ένα γαλλικό όνομα που
έρχεται μόνο του στά χείλη μου
της Γαυλίδας και που είνε γραμι-
μένο μέ μεγάλη φωτεινά γράμμα-
τα στην καρδιά μου. Ονομάζεσαι
Πέτρος και σ' αγαπώ. Βλέπετε,
όσο τό πράγμα είνε άπλό!

Μά άν ήξερε τόρα τ' όνομά
του, άγνοούσε την ύψηλή καταγω-
γή του. Άγνοούσε πώς ήταν ένας
μεγάλος δούξ, ένας Ρομανόφ, ο
'Ιβάν τό κατάλαβε αυτό κι' ανά-
στανε κι' άνακούφισμα, γιατί φοδόναν
πες πού μεγάλες καταστροφές, τή
στιγμή που εκείνη θα μάθαινε την
αλήθεια. Οι μεγάλοι δούκες ήταν
γνωστοί σ' όλο τόν κόσμο γιά τίς
περιπέτειές τους και γιά τούς πα-
θητικούς, μά γρήγορους έρωτάς
τους. «Ετσι κι' ή Πρίσκα θα π-
στενε πώς κι' ο έρωτας του 'Ιβάν
ήταν ένα περιαιτωικό κωμικό.
'Αργότερα, όταν κι' οί δυο τους
β' αποτελούσαν μιά μόνο ψυχή κι'
ή μούρα τους θα ήταν κοινή, θα
της μιλούσε και θα της φανέρωνε
την αλήθεια.

'Η Πρίσκα έγειρε τό ώραίο της κεφάλι πάνω στό στήθος του 'Ιβάν...

Ανέθηκαν τή σάλα άγχαλα-
σμένοι και βρέθηκαν στό πρώτο πάτομα. «Όπως και τό ισόγειο,
έτσι κι' αυτό ήταν επιλωμένο μέ μοναδικό γούστο. Μπρναν πρώτα
σ' ένα τριχαριτωμένο δωμάτιο τουαλέτας κι' έπειτα πέρασαν σ'
ένα άλλο δωμάτιο, μικρό σάν κουτί τών σφιστών, σέ μιά γωνία του
όποιο ήταν στρωμένο ένα στρατιωτικό κρεβάτι.

— «Η κάμαρά μου! ειπε ο 'Ιβάν.
— Μιά κάμαρα στρατιωτική, αξιοματικέ μου! του άπάντησε ή
Πρίσκα.

«Εστρωξαν μιά πόρτα και μπρναν σ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου
βρισκόταν ένα πλατό ντιβάνι, ανάμεσα σέ τέσσερες μικρές κολώνες
από βιολε κρύσταλλο, όπως ακριβώς είνε τό δωμάτιο τών αυτοκρα-
τειρών στό Τσαρσκογιε Σέλο.

— Δές! ειπε ή Πρίσκα. Είνε ή μόνη κάμαρα όπου δέν υπάρχει
ή εικόνα σου.

Πράγματι, τό πορτραίτο του μεγάλου δούκως έλειπε άπ' αυτό
τό δωμάτιο, σπου όποιοι τούς τοίχους ήταν ζωγραφισμένα δάση κι'
άκρυστοιμαές μέ τριλλές Ναϊάδες κι' έρωτευμένους σαύρους.

Γιατί λοιπόν δέν ύπηρεζε και μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο ή εικόνα
του πρίγκηπος, ή όποία βρισκόταν σ' όλα τ' άλλα;

— Ξέρω! Ξέρω! φώναξε Έξαφνα ή Πρίσκα.
— Τι ξέρεις;
— Θα σου τό πώ άργότερα, ειπε ή νέα.

— Εγώ όμως θέλω νά μου τό πής άμέσως; έπέμεινε ο 'Ιβάν.
— Έ λοιπόν, αγαπημένο μου, του άπάντησε, κάνοντας ένα ά-
ξιολόγητο μορφασμό και πλέκοντας τά χέρια της γύρω άπ' τό λαι-
μό του, τί χρειάζεται ή εικόνα σου μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου θα
βροχεται πάντοτε;

— Πρίσκα! φηθίρισε ο πρίγκηπ.

Μά έκείνη ξέφυγε άπ' την άγκάλιά του και προσπερνώντας μιά
άζομα πόρτα, βρέθηκαν σ' ένα μπουτουάρο στόλ ροσολό, όπου ένα
κρόιο γείμα, άρεκτικώτατο, ήταν σερβιτωμένο σ' ένα τραπέζια, στό
όποιο ύπηρεζε θέσις γιά δυό άκριβώς πρόσωπα.

— Έξοχα! 'Υπέροχα! φώναξε ή Πρίσκα, χιπιώντας τά χέρια
της. Κι' έσύ που πενούσες τόσο! Τι ώραίο φαγητό! Πρέττει ζω-
ρις άλλο, νά συγχαρούμε τή μαγειρίσσα.

— Μά δέν υπάρχει μαγειρίσσα εδώ! Δέν υπάρχει κανείς ύπηρε-
της! Δέν υπάρχει κανείς, εκτός από μιά! Νά τό κουνούδι! Χτύπα!
Θά λήθς...

Η Πρίσκα πιασε ένα ηλεκτρικό κουνούδι και περιέμεναν κι' οί
δυο τους, χαμογελώντας. Μά κανένας δέν παρουσιάστηκε.

Η σιωπή που τους περιεστούχιζε, τους έκανε έντύπωση και γιά
πρώτη φορά ή Πρίσκα άνησύχησε.

— «Ω! είμαστε όλομόναχοι! φηθίρισε. 'Ολομόναχοι! Είνε τρο-
μακτικό!

— Φοβάσαι μαζί μου;
— Ναι, αγαπημένο μου.

Και έγειρε τό ώραίο της κεφάλι πάνω στό στήθος του. Ο 'Ιβάν
θέλησε νά τή φιλίση, μά ή Πρί-
σκα του ξέφυγε πάλι και φώναξε:

— «Άς φάμε! Άς φάμε...
'Αρχισαν πράγματι νά τρώνε
μέ μεγάλη όρεξη.

— Θα έλεγε κανείς πώς είμα-
στε λίκου! ειπε ή Πρίσκα. Ρίξε
μου νά πω, βλέπεις κατά πειθαί-
νο της δίψης! Μά τί καταπληρη-
κά πράγματα είν' δι' αυτά! Δέν
σου κάνει έντύπωση πώς δια έδώ
μέσα είνε κανονόγια;

— Ναι. «Όλα φαίνονται πώς
για πρώτη φορά χρησιμοποιούνται
σίμερα από μιάς. Τό σπύτι, τό έ-
πιπλα, τά σερβίτσια...

— Δές νά τάρπαιξε ή 'Ελένη
δι' αυτά γιά μιάς... Μά όχι! όχι.
Γιατί δέν πρόφτανε νά τά έτοι-
μάση μέσα σέ τρεις ήμερες.

— Ούτ' εγώ τό φαντάζομαι αυ-
τό. Προτιμώ μάλλον πώς ή 'Ελέ-
νη τά ειχε έτοιμάσει δι' αυτά γιά
τόν έαυτό της, μά δέν μπόρεσε
νά ρθη νά έγκατασταθή εδώ εξ αι-
τίας του πολέμου.

— Τι καλή που είνε ή 'Ελένη!
ειπε ή Πρίσκα. Μου ειπε πώς σ'
αγαπάει σάν αδελφή.

— Σου ειπε την αλήθεια.
— Καθ' είνε ίσως πραγματική
αδελφή σου!

— Ποιός ξέρει τί γίνεται καμιά φορά! άπάντησε ο 'Ιβάν γε-
λώντας.

Και δάγκωσαν μαζί τό ίδιο φρούτο. Τά χείλη τους έμειναν έστα
ένομηνα γιά πολλή ώρα.

— Τι ώραία που είνε αυτή ή νύχτα, Πρίσκα! Τι ώραία που είνε
αυτή ή βραδείά! Μάς αγαπάει!

— Όλα μιάς αγαπούν, αγαπημένο μου!

Τό παράνυχο του δωματίου έβλεπε πρós τό δάσος, πάνω άπ' τό
λουλούδια, πάνω άπ' τό γλυκό χαμόγελο τών νερών.

— Τά δέντρα, ειπε ή Πρίσκα, τά λουλούδια, ή λίμνη μιάς αγα-
τούν! Δές τί ώραία που είνε!

Και άκούμπησε στό παράνυχο, ενώ ο 'Ιβάν την άγκάλιασε μέ
κάθος. Έξαφνα έννοιωσε πώς εκείνη έτρεψε.

— Γιατί τρέμεις; τή ρώτησε.
— Μήπως ξέρω κι' εγώ, του άπάντησε. Τρέμω βέβαια από χα-
ρά.

«Ω! άρηξέ με ν' άναπνεύσω. Μου φαίνεται πώς θα σκάσω...
Ο 'Ιβάν τράβηξε τά χέρια του και ειπε πώς ήταν κατάχλιμου.

— Τι έχεις; τή ρώτησε. Δέν είσαι άρρωστη;
— «Ω! όχι! όχι... Θα ήθελα, άν βέβαια θέλεις κι' έσύ, νά κά-
νομε ένα μικρό περίπατο στό νησί. Μ' αυτή τή γοητευτική νύχτα,
θα ήταν έξοχα. Τι λές; Θέλεις;

— Αφού τό θέλεις έσύ... άπάντησε ο 'Ιβάν χωρίς ένθουσιασμό.

— Δώσε μου το χέρι σου. Έτσι θα φανόμαστε σαν ένα άντρώ- γινο νοικοκύρηδον. Ό κύριος και η κυρία που κάνουν ένα μικρό πε- ρίπατο!

Βγήκαν έξω και πράγματι ό περίπατός τους ήταν γοητευτικός. Μά δεν φανόντουσαν καθόλου σαν άντρώγινο νοικοκύρηδον. Οι δύο του έσοιοι περιπόσαν σφραγματωμένοι κ' άνηχούσαν ήχοι φι- λημάτων κάτω άπ' τά πεύκα, τών όποιών τό άρωμα τούς μεθούσε.

— Άχ! φηθόριζε ή Πρίσκα. Άν μπορούσαμε νά μείνουμε γιά πάντα έτσι μέσα σ' αυτή τήν έρημιά! Μά θα μ' αγαπάς πάντοτε; Πές μου...

— Πάντοτε...

Τό ελάντοτες όμως αυτό ό 'Ιβάν τό ειπε μ' ένα λυγμό, που τό κάκον προσπάθησε νά τόν συγκρατήση.

— Τί έχεις, Πέτρο μου; φώναξε ή Πρίσκα. Τί έχεις, αγαπη- μένε μου; Γιατί κλαίς; Με κάνεις νά φοβάμαι, Πέτρο! Με κάνεις νά φοβάμαι! Μίλα... μίλα γρήγορα. Θέλεις νά με κάνης τρελλή;

— Άγαπημένη μου, ειπε ό 'Ιβάν, πρέπει νά σου πώ ένα πράγμα.

— Λέγε. Λέγε. Θα με κάνης νά πεθάνω...

— Πρίσκα, έχεις μεγάλη έμπιστοσύνη σέ μένα και θα ήταν έγ- κληματικό νά καταχροστώ τής έμπιστοσύνης σου, πρό πάντων αυτή τή στιγμή.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ολόλυξε ή νέα, σαν νά έτρεμε γι' αυτό που θάσυνε.

— Σου ειπα πρό όλίγου, εξακολούθησε ό 'Ιβάν, ότι θα σ' αγαπώ πάντοτε. Μά αλλοίμονο, τό μέλλον δεν εινε δικό μου, Πρίσκα! Δεν μου άνηκε... "Όταν σου ειπα αυτή τή λέξη, έννοιουσα τόν έστρώό μου τρομαό ένοχο, άγαπημένη μου.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Πέτρο! Πέτρο μου, με τρομάζεις. Τί έχωμε νά φοβηθώμε;

— Πρέπει νά ξέρεις, Πρίσκα, ειπε ό 'Ιβάν με φωνή ανιγμένη, ότι σ' έξη μήνες θα ρθούν νά με ξηρήσουν!

— Έ! κ' έπειτα; φώναξε ή νέα. Θα σ' ά- κολουθήσω. Αυτό είν' όλο!

— Όχι! Δεν μπορείς νά μ' ακολουθήσης.

— Ά!...

Αυτή τή φορά, ή Πρίσκα δεν μπόρεσε νά πη περισσότερα! Άναγκάστηκε νά στηριχτή σ' ένα δέντρο, γιατί τά πόδια τής δεν τήν κρα- τούσαν.

Έπακολούθησε μιá φριχτή σιωπή και τέλος ή νέα φηθόρισε με κάπο:

— Μά θα ξαναγορίσης;

— Ναι, τής απάντησε ό 'Ιβάν. Μά αν δεν ξαναγορίσω, θα πη πώς θα έχω πεθάνει...

Η Πρίσκα έβγαλε μιá κραυγή φρίκης, ενώ ό 'Ιβάν τήν έπαινε στην άγριαλιά του και τής φηθόριζε:

— Η ζωή μου δεν άπειλείται, σου τ' όρχί- ζωμα. Σου ειπα μόνο πώς αν δεν ξαναγορίσω, θα έχω πεθάνει. Σου τό ειπα αυτό, γιατί μόνο ό θάνατος θα μπορούσε νά με χωρήσει όριστικά από σένα.

— Όριστικά! Όριστικά!... ειπε με λυγμούς ή Πρίσκα. Θεέ μου! Θεέ μου! φοβάμαι νά καταλάβω δσα μου λές! Θα χωριστούμε λοιπόν γιά πολύ καιρό;

— Όχι! Όχι! Δεν φαντάζομαι. Έχω όριστεί, ότι σ' έξη μή- νες θα είμαι έτοιμος νά κάνω πράγματα που τ' άγνωσ κ' ό ίδιος. Μά μη φοβάσαι! Μη φοβάσαι! Θα ξαναγορίσω γρήγορα!...

— Τί θα κάνης; Τί θα κάνης; Πώς μπόρεσες νά όριστής γιά κάτι που δεν τό ξέρεις;

Μά ό 'Ιβάν δεν τής απάντησε.

Έπειτα, ενώ έκείνη άκουμπόσε τό κεφάλι τής στό στήθος του, τής ειπε θλιβερά και γλυκά:

— Θα ήμουν ένας άθλος αν σέ άπατούσα, Πρίσκα. Σου όρχί- ζωμα νά σέ κάνω δσο μικρωό ετυχημένη. Δεν μπορώ νά σου πώ τίποτε άλλο, αλλοίμονο!

Έξαφνα ή Πρίσκα άνασήκωσε τό κεφάλι τής. Δεν έκλαιγε πιά. Πήρε τό κεφάλι του μέσα στό φιλοτιμόμενα χέρια του και ειπε, άγ- γιλώντας σχεδόν τά χείλη τής στό χείλη του:

— Έ λοιπόν, έξη μήνες ετύχιας, έξη μήνες ετύχιας, τών ό- ποιών ή πρώτη ήμέρα δεν πέρασε άκόμα, μου φαίνονται άρκετοί! Τούδ δέχμαί σαν ένα δώρο του Θεού, μ' ένθουσιασμό και με χαρά. Έξη μήνες ετύχιας μαζί σου! Τί άλλο θέλω; Άς πεθάνω κατό- πιν! Άς αγαπηθώμε, Πέτρο! Άς αγαπηθώμε μέσα σ' αυτούδ τούδ έξη μήνες γιά χρόνια δλόκληρα! Άς αγαπηθώμε, δσο δεν ά- γαπούνται οι άλλοι σ' δλόκληρη τή ζωή τους. Η Πρίσκα σου άνήκει, Πέτρο μου! Κάμε τήν ό,τι θέλεις!

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Πώς προκάλουσαν τήν έμπνευση. Η γαλήνη και τό σιόφιως του Σάρτι και ή κούθεντολογία του Τσιμαρέζα. Ό Σαλλίερι και τά νικουρίσματα τών γατιών. Ό Σαλλίερι και τά ζα- χαρωτά. Η έμπνευσις και τό... ζάπλωμα. Ό Ζιγκαρέλλι και ή Άγία Γραφή, κτλ. κτλ.

Γιά τις άλλότες κ' έξοφρενικές ιδιοτροπίες, τις όποιες είχαν οι περισσότεροι τών μεγάλων καλλιτεχνών, συγγραφέων και μου- σικών, έχωμε γράψει άπειρα πράγματα. Σήμερα συμπληρώνουμε τή σειρά αυτή με τις ιδιοτροπίες πολλών διασήμων μουσουργών, οι ό- ποιοι συνήθιζαν νά έμπνεύονται με μέσα, κομικά τις πό πολλές φορές.

Ό Γιλούν, π. χ., όταν ήθελε νά έργασθί, κουβαλούσε τό πάνω του... στή μέση ενός λειβαδιού κ' έκει, στόν άνοιχτό άέρα, στόν ήλιο, ανάμεσα στό πράσινο χορτάρι και στ' άγριοιολούουδα, έγραφε τό θαυμάσιο μοτίβα τής «Γαργελάς» και τό «Ορφείος». Δεν έ- χνούσε άκόμα νά παίρνι μαζί του και μερικά μποτίλλες σαμπάνια, που τόν βοηθούσαν στην έμπνευσί του!

Ό Γιωλός συνθέτης Σάρτι δεν μπορούσε νά γράφη τ' άριστου- γηματά του, παρά μόνο μέσα σέ μιá μεγάλη και σκουπιτή σχεδόν αϊθουσα. Τό τρεμουλάσιο και πένθιμο φως μιás μικρής λαμπάδας κ' ή άπόλυτη ήσυχία του ήσαν απαραίτητα γιά νά έμπνευσθί. Ό Τσιμαρέζα είχε έντελώς άλλη μέθοδο: Προκαλούσε στό έργαστή- ριό του όλους τούδ φίλους και γνωστούδ του κ' όταν πιά ή κου- βέντα και τό γλέντι βουζώνονταν στό ζενιθ τους, στρωνόταν κ' έγραφε τις όραίες του συν- θέσεις, κουνειάζοντας συγχρόνως με τούδ πα- ρουσιουομένους. Ένα μάλιστα άπ' τά καλύτε- ρα έργα του, τό συνέθεσε εύρισκόμενος σέ μιá χορευτική έορτή στην Πράγα.

Ό Σαλλίερι δεν κατόρθωνε νά γράφη ούτε νότα, αν δεν βρισκόταν δίπλα του ή γυναίκα του, κρατώντας μέσα στην ποδιά τής... κωπό- σα γατίνα! Τά νικουρίσματα και τά παιγνίδια τών χαριστομένων αυτών ζώων τούθρεφαν άμέ- σως τήν έμπνευσί! Ό Τραέττα συνθέτε τά έρ- γα του τήν ώρα του δείλιου, μέσα... σέ μιá έκκληρία!

Ό Σαλλίερι, γιά νά έμπνευσθί, έπρεπε νά κάνη ένα περίπατο στούδ πιο πολυσήχαστους και κεντρικούς δρόμους τής πόλεως, στην όποια έμεινε. Σηχνά τόν έβλεπαν οι γνωστοί του νά γυρίη μέσα στό κέντρο με κάμποσα φύλλα χαρτιού στό ένα χέρι κ' ένα μολύβι στό άλλο. Κάτω άπ' τή μισχάλη του κρατούσε πάντα ένα χοντρό μπαστούνα κ' ή τσέπες του —καθώς και τό στόμα του φυσικά— ήταν γεμάτες από ζα- χαρωτά και καραμέλλες. Μόλις του έρχότανε στό νού καμιά μου- σική φράση, σταματούσε άμέσως, τήν έγραφε σ' ένα χαρτί κ' έπει- τά εξακολουθούσε τό δρόμο του και τό... παλιούμα τών ζαχαρωτών!

Ό Παζέλλο δεν μπορούσε νά γράφη ούτε νότα, αν δεν ήταν ξαπλωμένος στό κρεβάτι του. Ό Ζιγκαρέλλι, γιά νά έμπνευσθί, έπρεπε νά διαβάση τήν Έγιά Ιστορία ή τούδ κλασσικούς Λατινούς συγγραφείς. Άφου διάβαζε έτσι μιá—δύδ ώρες, μπορούσε κατόπιν νά γράφη μέσα σέ τέσπερες μόνο ώρες μιá δλόκληρη πράξι μελο- δρώματος!

Ό Χάινδ κλεινότανε μέσα στό έργαστήριό του, άφου πρώτα φο- ρούσε τά καλύτερά του ρούχα, ξύριζε μ' επιμέλεια τό πρόσωπό του και πονδρούσε καλά τά μαλλιά του. Φορούσε έπειτα στό δάχτυλό του τό δαχτυλίδι που του είχε χαρίσει ό Μαικίνας του, ό πριγκιψ Έστεργάζιν, κ' άρχιζε νά συνθέτη επί δλόκληρες ώρες, χωρίς νά κάνη τήν παραμικρή διακοπή.

Ό Μόζαρτ πάλι έλεγε: «Εγώ έχω πάντοτε τήν ψυχή μου ή- συχη και γαλήνια. Γι' αυτό, σέ όποιαδήποτε στιγμή, ή έμπνευσις μου έρχονται εύκολότατα. Άπό πού μου έρχονται, δεν μπορώ νά ξέρω. Είμαι όμως ό μόνος, που δεν κάνω τίποτε γιά νά τις προκα- λέσω!...»

Κι' ό Ροσσίνι μπορούσε επίσης νά συνθέτη σ' όποιαδήποτε μέρος και όποιαδήποτε ώρα. Έπειδή όμως ήταν φοβερός τεμπέλης, προτι- μούσε νά γράφη ξαπλωμένος στό κρεβάτι του. Γιά νά καταλάβετε μάλιστα ως πούο σημείο έφτανε ή τεμπιλία του αυτή, σάς λέμε τό εξής περιστατικό: Κάποιο χειμωνιάτικο πρωί, ό διάσημος συνθέτης έγραφε σέ μερικά φύλλα χαρτιού ένα θαυμάσιο εντονέττο. Προς τό τέλος όμως τής εργασίας του, τά χαρτιά τούθρεσαν στό πάτωμα άπ' τό κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένος. Κι' επειδή βαρύνονταν... νά σηκίη νά τά σηκώση, τί νομίζετε πώς έκανε, ό αθεόφοβος; Κάθισε και έ- νάγγραφε έξ άρχής δλόκληρο τό εντου- νέττο, πολύ διαφορετικό φυσικά άπ' τήν πρώτη φορά!...

